

**БРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРСКЕ
Број: Рев-151/03
Бања Лука, 19.07.2005.**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Смиљане Мрше, Златка Куленовића и Вељка Икановића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца С.Р. с.В. из Г.Р. општина М. Против туженог С.Ј. сина С. Из Г.Р. општина М. ради стицања без основа у изиносу од 350.000 КМ, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Д., Гж-118/02 од 25.02.2002. године, на сједници одржаној 19.07.2005. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у М. П-167/00 од 24.07.2001. године одбијен је тужбени захтјев тужиоца да му тужени из основа стицања без основа плати 350.000 КМ са 7 % камата почев од 9.5.2000. године до исплате.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. Гж-118/02 од 25.02.2002. године жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се обје нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Одговор на ревизију није поднесен нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку - «Сл. лист СФРЈ», 4/77 до 35/91 и «Сл. гласник РС», бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизије није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да му тужени накнади износ од 350.000 КМ са каматом по стопи од 7.% почев од 9.5.2000., због незаконитог коришћења његове парцеле кч. 1503 зв. «Китина крчевина» површине 22720 м2 уписане у зк.ул. 118. К.О. Ш. Г., за вријеме од 1930 до 1999. године.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да су странке дјеца од рођене браће, оца тужиоца В. и оца туженог С. да су у временском периоду од 1929 – 1931. године њихови родитељи са браћом извршили диобу некретнина, када је спорна парцела припала оцу тужиоца С. коју је непрекидно користио од извршене диобе до његове смрти, а која је по рјешењу о наслеђивању првостепеног суда О-22/83 од 31.8.1983. године припала у наслеђе туженом, његовој мајци Д. брату Д. и сестри Ђ.Г. да тужени од смрти оца С. спорну парцелу држи у посједу, која је у катастарском оперативном уписана на име његовог оца С. која је у земљишним књигама првостепеног суда уписана у зк. Ул. 118 к.о. кч. 1503, ораница «Китина крчевина» у површини од 22 720 м2, уписана на име тужиоца са 1/15 дијела и да тужени одбија да тужиоцу накнади износ од 350.000 КМ са законском каматом од 7% почев од 9. 5.2000. године до исплате.

Полазећи од оваквог стања ствари нижестепени судови закључују да тужени није неосновано користио предметну парцелу и стога да на његовој страни нема стицања без основа, јер да је предметну парцелу отац туженог С. користио од извршене диобе некретнина између њега

и оца тужиоца В. те њихове браће, а да је тужени користи након смрти му оца С., па да је тужени не само насљеђем него и коришћењем преко 20 година стекао право власништва на спорној парцели и судили тако што су одбили тужбени захтјев.

Оваква одлука је правилна и законита.

Према одредби чл. 210. Закона о облигационим односима («Сл. лист СФРЈ»; бр. 29/78 до 57/89 и «Сл. гласник РС»; бр. 17/93 и 3/98 у даљем тексту: ЗОО), стицање без основа постоји кад дио имовине једног лица, на било који начин пријеђе у имовину другог лица, а тај пријелаз нема основа у правном послу или закону. Тиме настаје обвезни правни однос који дјелује *inter partes* у којем је стицалац дужник, а онај чији је дио имовине прешао у имовину стицаоца јест вјеровник.

Када су нижестепени судови у поступку утврдили да је предметну парцелу отац туженог С. након диобе некретнина извршене у временском периоду од 1930 до 1931. године између њега, оца тужиоца В. и њихове браће, коју од тада је држао у посједу све до његове смрти, а тужени држи у посједу након што је по проведеном оставинском поступку иза оца му С. у предмету првостепеног суда бр. О-22/83 од 31.8.1983. године па је држи у посједу више од 20 година и стога да је одржајем стекао право власништва на тој парцели, онда су нижестепени судови правилно примјенили материјално право када су одбили захтјев тужиоца налазећи да на страни туженог није била стицање без основа које има и виду одреда чл. 210. ЗОО.

Остали ревизиони приговори тужиоца, да је побијана пресуда донесена противно свим законским прописима, прво што је у катастру некретнина предметно земљиште уписано на оца туженог С., а са њега отписано 1980. а од 31.8.1983. године уписано на овог и 18.4.1997. и 18.4.2001. године, да на оцу туженог С. грунтовно никад није била спорна парцела, већ на његовом оцу В., којем овај није дао да користи ту некретнину, да је подносио жалбу у С. 16.2.1980. године па је рјешење поништено и донесено друго рјешење 30.5.1990. године на оца туженог Јову, да је 21.12.2001. године подносио кривичну пријаву против предсједника Основног суда у М. В. Р. а затим кривичну пријаву од 22.01.1983. године против Б.С. што није уписана на оца тужиоца, кривичну пријаву против М.Б. геометра од 3.1.2001. године, судију првостепеног суда Н. А. од 30.12.2000. године, кривичну пријаву против судије првостепеног суда Б. Ж. од 4.1.2001. године, упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, па будући да је ревизија ванредно правно средство и да су њене могућности рестриктивне, овим и другим чињеничним питањима ван домашаја чл. 395. ст. 2. ЗПП не може се бавити ревизијски суд.

Побијана пресуда према томе нема недостатака на које се указује у ревизији односно ни таквих на које овај суд пази по службеној дужности.

Због тога је ревизија туженог одбијена, као неоснована (чл. 393. ЗПП, у вези с чл. 456. ст. 1. Закона о парничном поступку – «Сл. гласник РС», бр. 58/03 и 85/03).

Предсједник вијећа:
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка